

РЕШЕНИЕ

№ 1128

гр. Пазарджик, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Димитър Чардаков

при участието на секретаря Десислава Буюклиева
като разгледа докладваното от Димитър Чардаков Гражданско дело № 20225220103700 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

По реда на чл.422 ГПК са предявени кумулативно съединени установителни искове по чл.9 ЗПК вр. чл.240, ал.1 и ал.2 и чл.86 ЗЗД за съществуване на вземането по издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК в размер на: 1008.21лв. - главница на потребителски кредит; 46.79лв. – възнаградителна лихва и 14.19лв. - лихва за забава за периода 21.06.2021г. – 15.06.2022г., ведно със законната лихва за забава върху главницата от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК в съда - 20.06.2022г. до плащането.

Ищецът „К***“ ЕООД, ЕИК: **, седалище и адрес на управление: гр.С**, твърди да е във валидно облигационно отношение с ответника Г. й М. с ЕГН ***** от гр.П**, произтичащо от договор за паричен заем №83178, сключен на 20.05.2021г., по който е предоставил на ответника потребителски кредит в размер на 1200лв. с фиксирана лихва. Твърди, че кредитът е със срок на погасяване до 20.05.2022г. и е разсрочен на 12 равни месечни погасителни вноски с падеж 21-во число на съответния месец. Твърди, че ответникът е заплатил само първите две МПВ и е в забава от 21.06.2021г. Поддържа, че поради допуснатото неизпълнение за ответника е възникнало задължение да

плати обезщетение за забава в размер на законната лихва за забава върху главниците по просрочените МПВ, начислена от датата на техния падеж до 15.06.2022г. /деня преди подаване в съда на заявлението по чл.410 ГПК/, което възлиза общо на 14.19лв.

Ищецът твърди още, че се е снабдил със заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена от Районен съд - Пазарджик по ч.гр.д. №1916/2022г., която била връчена на длъжника при условията чл.47, ал.5 ГПК. Поради това иска от съда да установи съществуването на вземането в размера по заповедта за изпълнение. Претендира разноски в исковото и в заповедното производство.

Ответникът, представляван от особен представител по чл.47, ал.6 ГПК, счита исковата молба за нередовна поради противоречие на твърденията в нея, тъй като ищецът признава заплащането на първите две МПВ и същевременно претендира обезщетение за забава от падежа на първата МПВ. Противоречие обаче липсва, тъй като ищецът не твърди първите две МПВ да са заплатени на падежа.

По същество не оспорва сключването на договора и предоставянето на кредита. Оспорва исковите по размер при твърдение, че заплатените от ответника две МПВ включат и част от недължими такси по неравноправни клаузи от договора за кредит.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Активно легитимиран да предяви процесните искове по реда на чл.422 от ГПК е кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение на парично задължение, срещу която е постъпило възражение от длъжника или същата е била връчена на последния при условията на чл.47, ал.5 ГПК. В случая тези положителни процесуални предпоставки са налице, а искът е предявен в законоустановения срок, поради което е допустим.

За основателността на иска по чл.422 ГПК вр. чл.9 ЗПК, вр. чл.240, ал.1 ЗЗД в тежест на ищеца е да установи, че е предоставил на ответника кредит в размера най-малко на сумата, чието връщане претендира, както и изискуемостта на вземането.

За основателността на иска по чл.422 ГПК, вр. чл.9 ЗПК, вр. чл.240, ал.2 ЗЗД в тежест на ищеца е да установи лихвоносния характер на кредита,

размера на лихвата и нейната изискуемост.

За основателността на иска по чл.86 ЗЗД ищецът следва да установи наличието на главен дълг и изпадането на ответника в забава.

Предвид възражението на ответника за нищожност на договорните клаузи за заплащане на допълнителни такси по кредита ищецът, който претендира да се ползва оспорените клаузи, следва да докаже, че таксите са уговорени в съответствие с чл.10а ЗПК.

Сключването на договора и предоставянето на кредита не се оспорва от страните. От представения по делото договор за паричен заем №83178, сключен на 20.05.2021г. се установява, че ищецът се е задължил да предостави на ответника потребителски кредит в размер на 1200 лв. с фиксирана годишна лихва от 10% и годишен процент на разходите в размер на 10.27%. Освен това, съгласно чл.3 от договора, потребителят дължи две еднократни такси в общ размер на 1674лв., а именно: еднократна такса за експресно разглеждане на заявката за одобряване на кредита в размер на 836.08лв. и еднократна такса за изготвяне на индивидуално кредитно предложение в размер на 837.12 лв. Погасяването на главницата, лихвата и таксите е разсрочено на 12 месечни погасителни вноски по 245 лв., което прави общ размер на дълга от 2940 лв.

Спорът между страните се свежда то това, дали ответникът дължи на ищеца двете еднократни такса.

Процесната сделка представлява договор за потребителски кредит по чл.9, ал.1 ЗПК, а кредитополучателят има качеството потребител по смисъла на § 13, т. 1 ДР на ЗЗП. Ето защо клаузите на договора следва да са съобразени с изискванията на ЗПК и ЗЗП. Разпоредбата на чл.10а, ал.1 ЗПК дава право на кредитора да събира от потребителя такси и комисионни за предоставени допълнителни услуги във връзка с кредита. Събирането на такси и комисионни за дейности, свързани с усвояването и управлението на кредита е изрично забранено - чл. 10а, ал. 2 ЗПК.

В случая от наименованието на двете еднократни такси е видно, че те са свързани с преддоговорните отношения на страните /дължат се за дейности, които предшестват сключването на договора/ и не се отнасят до конкретни допълнителни услуги, които кредиторът ще предостави на потребителя по време на действието на договора. Освен това, от договора и общите условия

не става ясно какво реално ще получи потребителя срещу заплащането на таксите. Не е посочено колко по-бързо е експресното разглеждане на заявката за одобряване на кредита, нито какво включва индивидуалното кредитно предложение, чието изготвяне и без друго е част от задълженията на кредитора по чл.16 ЗПК - да оцени кредитоспособността на потребителя преди да изготви конкретните параметри на кредита.

Затова съдът счита, че таксите са уговорени в нарушение на нарушение на чл.10а ЗПК и ответникът не дължи тяхното заплащане. Ако същите бъдат извадени от общия дълг по кредита той следва да се редуцира от 2940 лв. на 1266 лв., в т.ч. 1200 лв. главница и 66 лв. възнаградителна лихва.

Ищецът признава неизгодния за него факт, че ответникът е заплатил две месечни погасителни вноски, чиито размери съгласно представения погасителен план са по 245лв. т.е. 490 лв. След отпадането на вземането за такси сумата е достатъчна да покрие 4.6 месечни погасителни вноски по главницата и лихвата /всяка една с размер 105.50лв. според представения погасителен план/, което прави 445.60 лв. погашение по главницата и 39.26 лв. погашение по лихвата. Непогасени остават 754.40 лв. от главницата и 26.74 лв. от договорната лихва. До тези размери следва да се уважат исковете и да се отхвърлят за разликата до предявения размер от 1008.21лв. - главница и 46.79лв. – договорна лихва.

Върху просрочената главница ответникът дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва – чл.33, ал.2 ЗПК, която съдът определя при условията на чл.162, предл. 1 ГПК в размер на 10 лв., тъй като ищецът не е внесъл предварително разноските за допуснатата експертиза, която да изчисли с точност размера на вземането, каквото е изискването на чл.160, ал.2 ГПК. Затова искът по чл.86 ЗЗД следва да се уважи до размера на 10 лв. и да се отхвърли за разликата до претендираните с исковата молба 14.19лв. - лихва за забава за периода 21.06.2021г. – 15.06.2022г.

При този изход на делото на основание чл.78, ал.1 ГПК ответникът дължи на ищеца съдебни разноски съразмерно с уважената част от иска. Ищецът е представляван от адвокат, но не е представил доказателства за размера на уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение. Затова такова не следва да се присъжда. Ищецът е внесъл 125 лв. държавна такса и 300лв. депозит за възнаграждение на особения представител на ответника.

Общият размер на направените от ищеца разноси възлиза на 425 лв. От тях следва да се присъдят по съразмерност 314.48 лв.

На основание т.12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК следва да се постанови осъдителен диспозитив за разноските на ищеца в заповедното производство, които са в размер на 325 лв. От тях следва да се присъдят 240.48 лв.

Ответникът не е направил разноси и не претендира такива.

По изложените съображения съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422 ГПК, че ответникът Г. й М. с ЕГН ***** от гр. П** дължи на ищеца „К**“ ЕООД, ЕИК: **, седалище и адрес на управление: гр.С**, част от вземането, предмет на издадена заповед за изпълнение на парично задължение №1055/21.06.2022г. по ч.гр.д. №1916/2022г., по описа на РС-Пазарджик, до размера на 754.40 лв. – главница по договор за паричен заем №83178 от 20.05.2021г., 26.77 лв. – възнаградителна лихва и 10 лв. - лихва за забава за периода 21.06.2021г. – 15.06.2022г., ведно със законната лихва за забава върху главницата от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК в съда - 20.06.2022г. до плащането, като ОТХВЪРЛЯ иска по чл.422 ГПК за разликата до 1008.21лв. - главница; 46.79лв. – възнаградителна лихва и 14.19лв. - лихва за забава за периода 21.06.2021г. – 15.06.2022г.

ОСЪЖДА ответника Г. й М. да заплати на ищеца „К**“ ЕООД съдебни разноси в исковото производство в размер на 314,48 лв. и съдебни разноси в заповедното производство по ч.гр.д. №1916/2022г. на РС – Пазарджик в размер на 240.48 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Пазарджик в 2-седмичен срок от неговото връчване на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____